

Една звездица, която радостно си трепкаше на небето, видѣ сълзитѣ и се съжали надъ бедната ела. Тя пошепна нѣщо на своитѣ посестрими-звездици и имѣ посочи разплакнатата ела на земята. Малкитѣ звездици се натжжиха.

— Когато цѣлата вселена се радва, не трѣбва нито едно създаване да бжде скръбно! — каза най-малката звездица.

И тѣ се сговориха да ѣ помогнатъ. Тогава стана невиждано чудо: отъ небето полетѣха рой звездици, посипаха се като огненъ дъждъ и укичиха отъ всички страни елата, а на върха ѣ заблестѣ самата Христова звезда.

Малката ела затрепери отъ радостъ, сърдцето ѣ щѣше да се прѣсне. Опиянена отъ своето чудно сияние, тя изправи своитѣ клони и тѣй, въ своя-

та блестяща премѣна, се яви предъ Младенеца и Му стори поклонъ доземи.

Иисусъ благослови елата: всѣка година тя, въ светата нощъ на Неговото рождение, да се явява предъ свѣта въ своята огнена премѣна и съ своя блѣсъкъ и сияние да възвестява на човѣчеството, че Спасителятъ се е родилъ. . .

*

Отъ тогава изминаха близо две хиляди години, но и днесъ маслиненото клонче е сѣмволъ на мира, а палмата е закрилница на уморенитѣ и заблуденитѣ пѣтници въ пустинитѣ, а елата веднажъ всѣка година — на Бѣдни вечеръ — се явява предъ свѣта въ своята чудна премѣна, укичена съ безброй блестящи звездици и други украшения, за да възвестява Христовото рождение на човѣцитѣ

Иванъ Павловъ.

ПАШАТАТА ЗВЕЗДА.

Бѣла коледна нощъ. Затрупано отъ дълбокия снѣгъ, селото едвамъ поема дѣхъ. Спятъ полянитѣ и нивята. Зимниятъ вѣтъръ не смущава спокойния имъ сънъ. Той е закѣснѣлъ нѣкъде въ снѣговетѣ и не може да си пробие пѣтъ презъ пѣртината. Дърветата, въ бѣла самодивска премѣна, ходятъ изъ градината.

Предъ куната на Света Богородица мъждука кандилото. Трепетлива свѣтлина кѣпе бѣлосанитѣ стени, менцитѣ, камината. Овехтѣлата куна лѣщи, сякашъ е позлатена. Излѣзли наполовина изподъ юргана, дветѣ братчета Итко и Коци гледатъ презъ прозореца. Чернитѣ имъ очи се пулятъ презъ бѣлия клонакъ на градината. Дѣдо имъ открехна кѣщната врата да ги нагледа:

— Заспахъ ли моитѣ юнаци?

— Не сме! — звѣннаха две гласчета.

— Защо не сте? Ха, спете сега, че щомъ настане полу-